

La línia vermella

eguinar@andorra.elperiodico.com

El fracàs polític del pacte d'Estat ens porta, una vegada més, a parlar de l'inexplicable i de l'incomprensible. Assistim a un nou capítol d'un espectacle lamentable que passarà factura.

Els figurants que perden el nord

ENRIC GUINART

Hi havia una vegada un gran poeta que en referir-se a la democràcia exposava les següents paraules: «Els figurants que seuen a la dreta de l'escenari, que s'intercanvien regularment amb els de l'altra banda, és a dir, amb els que seuen a l'esquerra; quan es trobin al mig, es poden dir tot el que els passi pel cap, des d'insults a paraules amables, circumspectes, poden adoptar un aire displicent, o bé irritat, o de perdonavides, i fins i tot poden iniciar un simulacre de baralla física que el públic sempre sol aplaudir amb ganes; un cop ben as-

Tothom fa esforços i tothom es sacrifica per al país, però al cap i a la fi, res de res

Ara resulta que la conclusió de tot plegat és que s'està tergiversant el missatge

Nomen, Gabriel, Rodríguez i Bartumeu, a la Casa del Benefici.

seguts a les poltrones que representen la representació, però tenint en compte que els papers són canviats i cal posar més èmfasi per tal de fer semblant l'espectacle, comptaré fins a tres. El jo? Un moment. Vos... què? Vos a aplaudir i encara gràcies». Entenem que aquest assaig defineix a la perfecció la situació

política que viu avui Andorra. Una situació molt difícil de comprendre i sobretot d'explicar. Durant els últims mesos ens hem fet un fart d'exigir responsabilitat d'Estat als grups polítics que actualment tenen representació parlamentària al Consell General. Unes peticions, que a la vista del fracàs del pacte d'Estat, han

resultat infructuoses. És obvi que l'interès partidista, una vegada més, ha sigut el gran triomfador de la partida. I a més, per si no n'hi havia prou, tots -alguns amb més barra que d'altres- han fet bandera de justificar els seus posicionaments com a «actes de responsabilitat». Avui tothom va de víctima, tothom fa esforços, tothom se sacrifica per al país, però al cap i a la fi, res de res. Tot es resumeix en una enginyeria dialèctica que només serveix per justificar l'injustificable. Potser, tal com diu el poeta, de tant anar a dreta i esquerra els figurants han perdut el nord. Ara resulta que la conclusió de tot plegat és que s'està tergiversant i manipulant el missatge. I el sorprenent és que això ho diuen aquells que públicament donen suport al seu líder, però que en privat procuren fer-li la guitza tant com poden. Tot plegat no són més que nous capítols d'un lamentable espectacle on més d'un està quedant ben retratat. Si junts no saben tirar endavant el país, només ens resta que confiar que ara que són lliures de pactes cerquin el camí.

I per cert, aquest gran poeta a què ens referim no era altre que Miquel Martí i Pol. L'escriptor de Roda de Ter sentia quelcom que especial pel Principat. D'aquesta estimació n'ha quedat el testimoni de la seva ploma. Malgrat tot, potser si aixequés el cap, ja no reconeixeria aquella Andorra que tant admirava. ≡

ONA MORANTE